

L'atletisme d'elit es concentrarà a Barcelona

L'orgull negre regnarà a Barcelona

Barcelona tindrà ocasió de veure saltar aquest 20 de setembre a l'Estadi Olímpic Mike Powell, l'atleta que va superar el rècord mític de Bob Beamon l'any 1968, i un dels últims exponents d'un orgull negre que regna indiscutiblement en l'olimpisme des de fa mig segle.

Jesse Owens, 1936. Bob Beamon, 1968. Carl Lewis, 1992. Són la història dels Jocs Olímpics, i marquen el color de l'atletisme d'elit. L'or de Barcelona ja té com a candidats una colla d'esportistes que mantenen encesa la flama de l'orgull negre, del *Black Power*.

El divendres 30 d'agost d'enguany, Mike Powell, un atleta nascut a Filadèlfia fa 27 anys, entrava a la història de l'atletisme per la porta gran: esborrant el rècord de Bob Beamon en salt de llargada (8,90 metres) i deixant Carl Lewis amb un pam de nas i una espina més per a desclavar-se als Jocs de l'any que ve.

L'últim campionat d'atletisme abans del 92 olímpic, acabat de celebrar a Tòquio, confirma un tercet nord-americà com a estrella absoluta dels XXV Jocs, els de Barcelona: Carl Lewis, Leroy Burrell i Mike Powell. Tots tres, per descomptat, són negres.

Lewis, el fill del vent, és de nou plusmarquista mundial dels 100 metres lliços, des que Tòquio li va servir per fer avançar de nou el seu deixeble i protegit Leroy Burrell, que havia posat a 9,90 segons el llistó de la prova més ràpida del món.

Mike Powell, que aquest dia 20 de setembre serà al Grand Prix d'Atletisme de Barcelona, prenent les mides de la pista de salt olímpica, serà l'altre mite a desbancar el 92, sobretot ara que Lewis ha confirmat que Barcelona pot superar el llistó dels nou metres al salt de llargada i que ell correrà com el vent per aconseguir-ho.

I Burrell, company de l'equip de Santa Mònica amb Lewis, anuncia una final

Carl Lewis.

D. UMBERT

dels 100 metres amb un duel tan vibrant com el que fa tres anys va donar Ben Johnson. Amb possible rècord del món inclòs, per allò que els atletes superen aquelles dècimes impossibles quan hi ha milers de milions d'ulls clavats a la pantalla petita i la medalla més daurada de tots els Jocs en joc.

Aquestes tres estrelles no són, ni de lluny, tot el firmament nord-americà que envairà Barcelona. Perquè l'altre esport rei del 92, el que ha de donar més espectacle, no és

altre que el bàsquet. I en l'esport de la cistella, la confirmació d'una selecció nord-americana amb els deu astres de la NBA ha fet exhaurir les entrades de la final a una velocitat vertiginosa. I, tractant-se de bàsquet, l'estadística parla sola: un 70% de la selecció és de color (Magic, Jordan, Ewing, Robinson, Pippen, Malone) i un 30% és blanc (Bird, Mullin, Stockton).

Això és lògic si pensem que entre les 20 figures indiscutibles la feina és de trobar cinc blancs, i que aquests solen destacar moltes vegades més per l'alçada (acostumen a ser pivots) que no per la qualitat. Els Boston Celtics van haver de renunciar a la seva tradició d'equip majoritàriament blanc perquè aquesta militància els havia allunyats absolutament de tota opció de guanyar el campionat.

Als Estats Units, on es calcula que hi ha tres mil esportistes que guanyen més que el president Bush, el rècord absolut de milions al compte corrent el va batre el boxador negre Mike Tyson, que va guanyar 2.860 milions de pessetes en 1990. Michael Jordan, el jugador de bàsquet més ben pagat, es va endur aquell any 900 milions de pessetes, amb què superà en el rànquing tots els tennistes, superat només per golfistes, pilots de Fórmula I i boxadors.

EUROPA AGAFA COLOR

També a Europa l'atletisme té un sol color vencedor. Es sabut que des de Los Angeles la final dels 100 metres és una final amb 8 negres a les 8 pistes de l'Estadi. Però potser sorprèn més que la final del Campionat d'Europa tinguda a Split fa un any vagi tenir sis negres (i només dos blancs) a la sortida. Els tres anglesos i tres francesos de color van ser els sis primers classificats, quan el rus Vladímir Krylov i l'alemany Steffen Gormer confirmaven, des de la setena i vuitena posicions, aquesta mena de malaltia de l'home blanc que el fa lent i pesat sobre la pista.

França i Gran Bretanya han assumit ja que el seu quartet de la prova de relleus de 4 X 100 metres no pot tenir cap més color que el negre —i així ho han acomplert també a Tòquio— si no volen ser humiliats pel quartet negre nord-americà més ràpid de la història de l'atletisme, format per Lewis, Burrell, Mitchel i Johnson.

• Carles Capdevila

Magic Johnson.

ARXIU